

Sandra Berg

SPEURNEUS OP HAKKEN

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag: Studio Bloss, Arnhem
Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Speurneus op hakken

ISBN 978-94-6204-100-4
CUPIDO – GROOT 027

© 2014 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In de reeks Grand Hotel Victoria
verschenen eerder:

Heldin op klompen (1)

Buitenbeentjes (2)

Alle deeltjes van deze serie zijn
zelfstandig te lezen.

HOOFDSTUK 1

Antoinette den Hertog schoot overeind. Met haar ogen wijd opengesperd tuurde ze de schemering in. Ze had iets gehoord. Ze wist het zeker.

Het raam stond open en de gordijnen wiegden zacht op en neer. Wie had het raam geopend?

Haar rechterhand ging zoekend naar de plek waar Leo hoorde te liggen. De plek was leeg. Geschrokken wendde ze zich tot de plek rechts van haar en zag bevestigd wat ze al had gevreesd. Leo was er niet. Het bed was omgewoeld en Leo was verdwenen. Was er iets gebeurd? Haar adem stakte in haar keel.

Haar blik schoot naar het roze bedje links van haar, waar Dutchess lag te slapen. Het hondje lag nog steeds onder de roze fluffige deken en was in een diepe slaap verzonken. Een klein vleugje gespannen lucht ontsnapte uit haar longen.

Met Dutchess was alles goed. Gelukkig. Maar haar man... Waar was haar man?

Haar trillende vingers zochten de telefoon en toetsten het nummer van de receptie in.

“Receptionen här, Marlie Kirkels.”

“Gelukkig, een Nederlandse. Je bent toch Nederlands, nietwaar?”

“Ja mevrouw, dat klopt.”

“Mooi zo. Je spreekt met mevrouw Den Hertog. Iemand is in mijn kamer geweest. Mijn man is verdwenen. Misschien is er wel iets gebeurd. Zijn bed...”

“Uw man loopt net naar boven, mevrouw Den Hertog,” onderbrak de receptioniste haar.

Antoinette had er een hekel aan als iemand haar onderbrak. Dat waren geen manieren.

“Zijn bed was één grote bende,” maakte ze daarom haar zin kribbig af. “Er had hem van alles kunnen overkomen. Niet verwonderlijk. Jullie hebben geen beveiliging in dit hotel, terwijl het toch zo enorm afgelegen ligt en hier nu bepaald geen mensen van alledag logeren. Ik begrijp dat werkelijk niet.”

Haar man Leo liep de kamer binnen en keek wat verwonderd naar zijn vrouw. “Al wakker?”

“Lieve help, Leo. Ik dacht dat je iets was overkomen.” Ze verbrak de verbinding met de receptioniste. “Je was er opeens niet meer en je bed was één grote bende.”

“Ik kon niet meer slapen en heb een ommetje ge-

maakt.”

Antoinette bekeek haar man met opgetrokken wenkbrauwen en een strak gespannen mondje.

“Zó?”

Leo bekeek zichzelf. Hij had zijn pyjama nog aan, met daaroverheen zijn ochtendmantel. Hij haalde zijn schouders op. “Op dit tijdstip kom je niemand tegen en ik wilde je niet wakker maken.”

“De receptioniste heeft je gezien. Wie weet wie nog meer.” Ze schudde meewarig haar hoofd.

“Och.”

“Dat kun je niet maken, Leo. Dat kun je niet maken. Wat moeten de mensen wel niet denken?”

“Och.” Hij wilde naar de badkamer lopen, maar zijn vrouw weerhield hem daarvan.

“Leo!”

“Ja?” Hij deed zijn best niet te zuchten.

“Wil je niet weten waarom ik wakker was?”

“Waarom was je al wakker, lieveling?”

Haar lip trilde even. “Er was iemand in de kamer. Hier. In de kamer.”

Hij trok zijn wenkbrauwen vragend op. “Wie?”

“Dat weet ik natuurlijk niet. Hè hè. Hij was weg voordat ik zag wie het was. Gevlucht door het raam.”

Leo keek verbaasd naar het openstaande venster.

“We zitten op de tweede verdieping.”

“Dat wéét ik. Dat maakte het zo beangstigend, nietwaar?”

“Er kan niemand binnenkomen via het raam,” meende Leo. “Er is buiten geen trap. Trouwens... wat zou iemand hier moeten doen?”

“Stelen natuurlijk. Wat anders? O lieve help, Leo...”

” Ze sloeg haar handen voor haar mond.

“Wat?” Nu zuchtte hij wel een beetje.

“Mijn sieraden. Op het tafeltje. Daar. Bij de televisie. Ligt het er nog allemaal?”

Leo wierp een korte blik in het openstaande juwelenkistje. “Ja hoor.”

“Weet je dat zéker?”

“Natuurlijk weet ik dat zeker.”

“Maar ik heb écht iets gehoord.”

“Dit is een oud gebouw. Dan hoor je altijd iets. Planken die kraken, deuren die niet helemaal sluiten. Ga nu nog maar even slapen, anders heb je straks weer hoofdpijn.”

“En toch begrijp ik niet dat ze hier geen bewaking hebben,” mompelde Antoinette. Ze schikte de krulspelden onder haar haarnetje en ging weer voorzichtig liggen.

Leo liep opgelucht naar de badkamer.

Opeens schoot Antoinette weer overeind. “Leo!” Ze gilte zo hard dat Leo geschrokken de slaapkamer weer binnenrende en zich daarbij stootte. Met moeite slikte hij een lelijk woord in.

“Het raam.” Ze wees met trillende vinger naar het raam. “Iemand moet het opengemaakt hebben. Ik weet zeker dat het gisteravond dicht was.”

Leo zuchtte maar weer. “Dat was ik, lieverd. Het was erg benauwd op de kamer vannacht.”

“Lieve help, Leo, wat onnadenkend van je. Eerst het raam openzetten en dan vertrekken. Iedereen had binnen kunnen komen en mij iets aan kunnen doen. Of de juwelen en het geld kunnen stelen.”

“Ik heb al gezegd dat je niet via het raam naar binnen kunt. Er is geen trap,” herhaalde Leo vermoeid.

“Boeven hebben geen trap nodig. Ze worden niet voor niets geveltoeristen genoemd.”

“Ik geloof niet dat hier in het bos veel boeven zitten,” meende Leo.

“Dat wéét je niet.”

“Ga nu maar slapen, lieverd.”

Antoinette ging weer liggen. “En toch wéét je het niet,” zei ze zacht. “Ze zijn toch anders hier, in

Zweden. Anders dan thuis.” Het duurde slechts een paar tellen, voordat haar ademhaling weer rustig werd en overging in een licht gesnurk. Leo liep opgelucht naar de badkamer. Hij had niet gezien dat het handgemaakt gouden medaillon met de ingelegde robijn ontbrak.

***

Maggy was – op z'n zachtst gezegd – geïrriteerd. Ze zat achter in de taxi en keek naar buiten, naar de bossen waar geen einde aan kwam.

Aan het begin van de rit, bij het vertrek vanuit Göteborg, had de chauffeur nog geprobeerd om in het Engels een gesprek aan te knopen, maar dat had hij snel genoeg opgegeven. Hij had eerst een opmerking over het weer gemaakt, waar Maggy niet op had gereageerd. Pas toen hij Göteborg uit reed, had ze een beetje snibbig gevraagd waar hij eigenlijk heen ging. “Volgens mij rijdt u de verkeerde kant op, chauffeur.”

“Welnee, mevrouw. U moet toch naar Hotel Victoria?”

“Dat klopt, Hotel Victoria in Göteborg.”

“Hotel Victoria ligt niet in Göteborg, maar bij

Värnamo, in Småland.”

“Nooit van gehoord. Ik wil naar Göteborg. Of Stockholm. Niet naar een of andere negorij in *the middle of nowhere*.”

“Het spijt me, mevrouw. Uw vader heeft me betaald om u naar Hotel Victoria te brengen, dus dat ga ik ook doen. Sorry.”

Maggy was er tamelijk zeker van geweest dat het hem helemaal niet speet. “U snapt zeker wel dat ik meteen weer terugga, zodra we bij dat hotel zijn?”

“Zoals u wilt, mevrouw,” zei de man op een beleefd toontje.

“Halve gare,” mompelde ze zachtjes, maar ze dacht niet dat hij die woorden had gehoord.

Dat was meteen het einde van de conversatie geweest.

Nu zat ze dus al anderhalf uur zwijgend in de taxi en had het gevoel dat ze steeds verder van de bewoonde wereld raakte. In Borås had ze nog een korte opleving gehad. Borås was tenslotte ook een stad. Geen Göteborg en nog minder Stockholm, maar er waren in ieder geval mensen, gebouwen en auto's. Maar ze waren dwars door de stad gereden en sindsdien alleen bossen en een enkel gehucht gepasseerd.

Tranemo was al een onbetekenend stadje geweest – voor zover ze had kunnen zien – en daarna hadden ze alleen nog maar kronkelige wegen gevolgd waar ze verdacht weinig tegenliggers ontmoetten, richting Hestra en Gnösjö – van die ingeslapen plattelandsplaatsjes – richting... ja... waarheen? Ze had geprobeerd haar vader te bellen, maar hij nam niet op. Hij was aan het werk. Dat wist ze. Maar het was belachelijk dat hij haar telefoontje niet aannam. Hij wist immers dat zij het was en dit was verdorie een noodgeval.

Ze wipte onrustig met haar voet op en neer, terwijl ze verder en verder de donkere bossen in reden. Bomen, bomen en nog eens bomen. Er kwam geen einde aan.

Hoe had pa zich dit voorgesteld? Ze was geen aap. “Wanneer zijn we terug in de beschaafde wereld?” vroeg ze de chauffeur.

Heel even kwam het bij haar op, dat hij net zo goed een ontvoerder kon zijn, die haar in een of andere vervallen schuur – daar stikte het hier tenslotte van – midden in het bos verborgen wilde houden, totdat haar vader losgeld betaalde.

Het was niet helemaal waarschijnlijk, omdat haar vader pas twee dagen geleden op het idee was ge-

komen om haar naar Zweden te sturen en ze niet geloofde dat hij daar met andere mensen over had gesproken, maar je wist het maar nooit.

Ze voelde een vage opwinding. Als hij haar zou ontvoeren, gebeurde er tenminste iets. Maar nee. De chauffeur zag eruit als een sul. Had zij weer.

“We zijn er bijna,” antwoordde de chauffeur. Hij verliet de harde weg en reed een grindweg in, die nergens naartoe leek te leiden. Hij kon toch onmogelijk serieus zijn? Was haar vader gek geworden?

Ze probeerde hem opnieuw te bellen, terwijl ze geïrriteerd haar balans probeerde te houden in de hobbelende auto. Niets. Ze voelde woede oplaaien. Had hij soms, in zijn haast haar kwijt te raken, niet gekeken waar dat idiote hotel lag?

“We zijn er,” zei de chauffeur met valse opgewektheid.

Ze keek door de voorruit van de taxi en zag een groot, statig gebouw oprijzen. Het had iets weg van een houten landhuis – waarom was hier in hemelsnaam alles van hout? – met aan de voorkant een aangebouwde Engelse serre.

Toegegeven, het gebouw had allure. Als het in Stockholm had gelegen, had ze het mooi gevon-

den. Voor het hotel lag een grasveld en een stijlvol terras, omgeven door groene heggen die ook een deel van het aangelegde park rechts van haar omvatten. Het ideale hotel voor oude dames, die de dag doorbrachten met de jacht op vlindertjes en discussies over de bloemetjes die er groeiden, om tussendoor uit te rusten met een dekentje over hun vermoeide, met vocht gevulde benen.

Haar vader was echt gek geworden.

Het was maar goed dat ze haar creditcard had.

“Mooi. Ik heb het hotel bekeken. U hebt uw werk gedaan. En nu wil ik dat u me naar Göteborg brengt. Of nee, maak daar maar Stockholm van,” gebod ze.

“Uw vader was heel duidelijk, mevrouw. Ik moest u naar dit hotel brengen.”

“Nou, dat hebt u toch gedaan? En nu krijgt u van mij een nieuwe opdracht.”

“Het spijt me. Ik mocht u alleen maar hierheen brengen en nergens anders.”

“Maar ik betaal er toch voor?”

“Het spijt me, mevrouw.” Hij parkeerde de taxi voor de ingang van het hotel, stapte uit en opende haar deur.

“Stomme sukkel,” mompelde Maggy boos. Maar

ze zei het zachtjes, zodat hij het niet hoorde.

Tenslotte was het niet zijn schuld.

Ze wierp weer een korte blik op het hotel. Wat bezielde haar vader in vredesnaam om haar hierheen te sturen? Het leek wel of de man nergens meer bij nadacht, sinds hij Aneli kende. Waarschijnlijk een midlifecrisis of iets dergelijks. Maar dan nog...

De chauffeur opende de kofferbak van zijn taxi om haar koffer eruit te halen. Hij wilde de koffer naar binnen brengen, maar ze nam hem haastig van hem over. Ze was verdorie geen oude taart. Ze vermoedde dat de chauffeur opgelucht was, toen hij weer kon vertrekken. Ze kon het hem niet kwalijk nemen. Erg charmant had ze zich niet opgesteld. Maar als taxichauffeur was hij daar vast aan gewend. Bovendien kon hij haar op weg naar Göteborg flink uitschelden, zonder dat hij bang hoefde te zijn zijn baan te verliezen. Tijd genoeg om al zijn frustraties te uiten.

Maggy liep met haar koffer de grote hal van het hotel binnen. Haar hakken tikten ijverig op de marmeren vloer, toen ze naar de eiken balie van de receptie in de rechterhoek van de hal liep. Ze negeerde daarbij de openstaande deuren, die toegang tot de lounge met bar verschaften. Het had

geen zin om het hotel te verkennen. Ze wilde bij de receptie meteen een taxi bestellen en weer vertrekken. In geen geval bleef ze hier twee weken zitten. Ze zou gek worden.

Een grotesk harnas keek op Maggy neer, toen ze bij de balie stond.

Nee. Dit was geen hotel voor iemand als zij.

Ze richtte haar aandacht op de receptioniste, die haar vriendelijk begroette.

Niet typisch een Zweedse schone, dacht Maggy. De vrouw – die waarschijnlijk ergens in de dertig was – was niet lelijk, maar zeker ook geen opvallende schoonheid met haar lange magere gestalte. Haar onwillige dikke roodblonde haar had ze bedwongen in een strakke knot, die haar gezicht te oud deed lijken.

“Mag ik u helpen?” vroeg de receptioniste in het Engels. Haar stem droop van gediensigheid.

“Maggy ter Waard.”

“O, Miss Ter Waard.” De receptioniste stak meteen van wal met een introductieverhaal, maar Maggy onderbrak haar en zei in het Engels: “Ik blijf hier niet. Wilt u zo vriendelijk zijn om een taxi te bellen?”

De receptioniste keek Maggy verbijsterd aan.

“Maar...”

“Ik weet het, ja. Mijn vader heeft een kamer voor me geboekt. Maar ik wil naar Stockholm. Dus als u zo vriendelijk wilt zijn, alstublieft?”

De receptioniste staaarde Maggy een paar tellen ontdaan aan, maar schudde toen haar hoofd.

Ze draaide zich om, haalde een brief uit een van de vakken en overhandigde die aan Maggy. “Uw vader zei al dat u teleurgesteld zou kunnen zijn. Ik moest u deze brief geven en de sleutel van uw kamer. Het verzoek is om de brief op uw kamer te lezen.” De receptioniste gaf haar de brief en de sleutels van kamer 31.

Maggy overwoog een weigering, maar nam ze toch maar aan. De receptioniste zou waarschijnlijk hetzelfde reageren als de taxichauffeur als ze te kennen gaf de beslissing van haar vader te negeren. Niemand sprak haar vader tegen. Behalve zij. Maar dat mocht blijkbaar ook niemand weten.

“Als u dan even op mijn koffer wilt letten?” mompelde ze tegen de receptioniste. Ze liep echter niet naar de houten wenteltrap die haar naar 31 moest brengen, maar naar de lounge, links in de hal.

De lounge met bar lag er verlaten bij. Het was best aardig ingericht met gezellige zitjes en een open

haard in de hoek waarin geen vuur brandde. Logisch. Het was nog voorjaar, maar de mussen vielen nog net niet van het dak. Heel erg veel scheelde het niet. Het was erg warm voor de tijd van het jaar en volgens de voorspellingen kwam daar voorlopig nog geen verandering in. Zelfs niet hier in Zweden.

Een wand van de lounge werd in beslag genomen door een boekenkast. Ook al niet verwonderlijk. Wat moest een mens anders hier doen? Hoewel je natuurlijk nog altijd flink kon gaan drinken. Zo werden alcoholisten geboren; je zette ze gewoon in een hotel als dit. Succes verzekerd.

Of zouden de lounge en de bar alleen decoratie vormen? Er was immers geen mens, op een man na. Hij zat bij het raam en staaarde naar buiten, terwijl hij met het lepeltje van zijn koffie speelde. Ze kon zijn gezicht niet goed zien, maar zag wel dat hij iets te lang donker haar had, dat naar achteren was gekamd zodat zijn gebrilde gezicht vrij bleef – op een weerbarstige pluk na – en dat hij een zogenoemde ‘balbo-baard’ had. Modern. Keurig getrimd. Hij merkte haar niet op. Hij had alleen aandacht voor het stilleven achter het raam.

Achter de bar dook een knappe vent van haar ei-

gen leeftijd – misschien een tikje jonger – op, die haar vriendelijk vroeg of hij iets voor haar kon betekenen. Zijn vriendelijkheid was niet nederig, zoals die van de receptioniste. Eerder charmant. Leuke vent, dacht ze. Jammer dat hij hier werkt. Ze bestelde latte, die ze wonderlijk genoeg zelfs hier hadden. Met haar latte liep ze naar het dichtstbijzijnde zitje en haalde zodra ze zat de brief uit de enveloppe.

‘Maggy lieveling,

Ik zie je gezicht momenteel voor mij; een uitdrukking van verbijstering, irritatie en ongeloof.

Dit hotel is vast niet wat je je voorstelde, toen ik je een vakantie in een luxe hotel cadeau gaf.

Ik vermoed dat bij deze zin je lip krult. Cadeau geven is niet het juiste woord. Ik gaf je weinig keuze. Toegegeven. Maar ik had daarvoor mijn redenen.

Je weet dat de crisis ook in mijn bedrijf zijn voetsporen achterlaat en dat onze financiële mogelijkheden niet meer zo onbegrensd zijn als in het verleden. Zelfs als we daar thuis niet over praten. Dat betekent dat we met minder moeten toekomen.

Nu ben ik nooit in staat geweest om je iets te weigeren en dat weet je. Maar dat heeft niet bijgedragen aan een goede opvoeding. Dat besef ik maar al te goed.

Je bent nu zevenentwintig jaar en duidelijk niet van plan het warme nest te verlaten. Heel gezellig, maar het is zorgwekkend dat je nauwelijks hebt gewerkt in je leven en de dagen doorbrengt met winkelen, luxe vakanties en rijkeluisfeestjes met veel drank.

Ik heb je nooit enige verantwoordelijkheid bijgebracht.

Hoog tijd om daar verandering in te brengen.

Nu had ik je thuis kunnen vragen om het shoppen en feesten eens een tijdje achterwege te laten om eens goed over je toekomst na te denken, maar ik weet dat daar dan weinig van terecht komt. Niet alleen vanwege je vrienden, die de deur bij ons platlopen en je daar de gelegenheid niet toe geven, maar ook omdat ik je nu eenmaal niets kan weigeren.

Vandaar mijn beslissing om je op reis te sturen.'

“Is het niet gewoon omdat je mij kwijt wilt, zodat je alleen met Aneli bent en het haantje kunt uit-

hangen?” prevelde Maggy in zichzelf en daarna las ze met opgetrokken wenkbrauwen verder.

‘Ik had je natuurlijk naar Göteborg of Stockholm kunnen sturen, maar ik geloof niet dat je daar tot bezinning zou komen. Je zou je vakantiedagen spenderen zoals je ook hier je dagen doorbrengt; met winkelen en feesten. Met onbezonnen geld uitgeven, volgens je eigen principe: lang leve de lol.’

“Nou en?” bromde Maggy.

‘Vandaar mijn keuze voor Hotel Victoria. Het is een goed hotel met alle faciliteiten die je je kunt wensen; comfortabele kamers, een goed restaurant, een zwembad met een fitness, een manege, en een aardige lounge waar je evengoed van een drankje kunt genieten. Bovendien ligt het prachtig in de bossen, zodat je van tijd tot tijd naar buiten kunt om de frisse boslucht te inhaleren. Geen overbodige luxe na jarenlang nachtbraken op feesten en in kroegen.’

“Moet jij zeggen,” mompelde Maggy. “Je bent zelf

nog net niet allergisch voor alles wat groen is. Maar veel scheelt het niet. Frisse lucht... pfff. Denk je nu heus dat ik hier blijf? Je kent mij toch langer dan vandaag?” Ze nam een slok latte en keek even naar de man bij het raam. Merkte hij dat ze in zichzelf praatte? Nou ja, strikt genomen praatte ze niet in zichzelf, maar tegen haar vader. Hij was alleen niet aanwezig.

De man bij het raam leek haar echter nog steeds niet op te merken.

Het irriteerde haar eigenlijk een beetje. Ze bleef zelden onopgemerkt. Ze zag er goed uit en dat wist ze. Perfect figuurtje, dik donker haar met een nonchalant geknipte pony die tot net over haar perfect geëpileerde wenkbrauwen reikte. Heldere, donkere ogen, mooie maat neus en een niet te grote en niet te kleine mond.

Ze was meer dan eens gevraagd voor een fotoshoot, maar ze hield niet van alle poespas die erbij kwam kijken. Ze was geen model. Dat zou ze ook nooit worden. Maar ze was wel gewend dat mannen naar haar keken. Al was het maar even en stiekem. Zoals de barkeeper ook heel even naar haar had gekeken.

Maar de man aan het raam leek zich niet bewust

van haar aanwezigheid. Misschien viel hij wel op mannen. Of er mankeerde iets aan zijn ogen. Trouwens, als je op zijn leeftijd – hoe oud was hij nu helemaal? Dertig? – hier in je eentje op vakantie kwam, was je vast niet goed bij je hoofd. Ze richtte haar aandacht weer op haar brief.

‘Ik ken je natuurlijk langer dan vandaag, dus ik weet dat je onderweg hebt geprobeerd de chauffeur op andere gedachten te brengen toen de bestemming helder werd en ik weet dat je nu, op het moment dat je dit leest, in de startblokken staat om een taxi te bestellen en naar een van de grote steden te rijden, om daar een hotel te nemen.’

Vanwaar dan die moeite, dacht Maggy bij zichzelf.

‘Daarom heb ik je creditcard geblokkeerd.’

“Wat?” riep Maggy uit. Ongetwijfeld hoorden de man achter de bar en de gast bij het raam dat, maar het kon haar niet schelen. Ze las de zin nog een keer en nog een keer.